

Caspari Center NYHETER

Juni 2015

Utruster Hans folk til tjeneste så Messias' kropp bygges opp

Ef 4,12

55 HaNevi'im St., PO Box 46
Jerusalem 910001, Israel
Telefon: +972 2-6233926
Faks: +972 2-6251933
E-post: caspari@caspari.com

Vårt USA-kontor:

PO Box 147
Wheaton,
IL 60189 USA
Telefon: +1 630-668-3328
Faks: +1 630-668-6473
E-post: caspariUSA@caspari.com

www.caspari.com

Plikt og glede i tjenesten

For riktig lenge siden, da menneskene levde av jordbruk og fedrift, og slaveri var tillatt, var det en religiøs leder som sa til sine tilhengere: «Dersom en av dere har en tjener som er ute og pløyer eller gjeter, vil han da si til tjeneren når han kommer hjem fra markene: 'Kom nå og sett deg til bords?' Nei, han vil si: 'Lag til kveldsmaten, bind opp kjortelen og stå til tjeneste for meg mens jeg spiser og drikker. Etterpå kan du selv få deg mat.' Takker han vel tjeneren for at han gjorde det han var pålagt? På samme måte med dere: Når dere har gjort alt som er pålagt dere, skal dere si: 'Vi er unyttige tjenere og har bare gjort det vi var skyldige til å gjøre.'»

I dag kan disse ordene virke frastøtende. «Er vi unyttige tjenere og har vi bare gjort det vi var skyldige til å gjøre?» Hva slags selvbilde er det? Heldigvis ble det meste av slaveriet forlatt for lenge siden, slik at denne lille historien er irrelevant for Vestens mennesker. Vi er ikke slaver, men frie menn og kvinner med rett til et liv i verdighet og respekt. Og hvem det enn var som fortalte historien, så var han nok en nådeløs slavedriver uten hjerte for arbeiderne sine – en hedning som aldri hadde hørt om Gud som skapte mennesket i sitt bilde og som satte de jødiske slavene fri. Min Jesus kunne ikke ha noe med denne strengheten å gjøre.

En slik reaksjon er ikke usannsynlig. Men selvsagt var det ingen annen enn Jesus selv som fortalte disiplene sine denne lignelsen (Luk 17,7-10) - den ene Jesus det er å tro på, den Jesus som ikke kan skilles fra helheten i sitt Ord. Derfor: hva skal vi få ut av lignelsen hans? Og hvorfor blir vi støtt av den?

Når lignelsen tas ut av sin bibelske sammenheng, så presenterer den virkelig en sjefete og ufølsom Gud. Men i stedet for å gjøre Jesus den uretten, må vi se i øynene hvor vi befinner oss i dag: i en demokratisk og nytelsessyk kultur. Vi er alle likemenn, derfor er det lett å tenke på vår ydmyke og kjærlige Herre, som tok på seg et menneskes skikkelse, som en som står på samme linje som oss, hans skapninger. Vi har rett til å få dekket våre behov, og Herren er virkelig vår Gode Hyrde – derfor er det lett å tenke at han er til for oss.

Lignelsen kunne være en typisk østlig overdrivelse, akkurat som det å hate sine foreldre fremstilles som en betingelse for å følge Jesus (Luk 14,26). Men poenget er likevel klart: akkurat som slaven er kjøpt med en bestemt hensikt, som er arbeid og ingenting annet, slik er vi skapt av Gud til et liv i tjeneste, ikke i nytelsessyke. Vi er til for han, ikke omvendt. Å elske Gud og gjøre hans vilje er for et menneske som det er for en fisk å svømme og for en fugl å fly. Og ettersom hele

Belønningen for trofasthet er ikke høyere pensjon, men mer utfordrende oppgaver.

vår kultur handler om å gi og ta, blir vi lett fristet til å tenke at arbeid for Gud burde belønnes av han – akkurat som alt annet arbeide. Likevel forteller Jesus oss det helt motsatte: vår lydighet gir ikke grunnlag for å stille krav til Gud.

Men taler ikke Skriften om at Gud belønner sine trofaste tjenere? Jo, men det er to vesentlige sannheter om denne belønningen. For det første er det et tegn på Guds velbehag når han sier: «Bra, du gode og tro tjener!» For det andre er det en forfremmelse til et nytt ansvarsnivå: «Du har vært tro i lite, jeg vil sette deg over mye» (Matt 25,23). Belønningen for trofasthet er ikke høyere pensjon, men mer utfordrende oppgaver – fordi det er det vi er skapt til!

Men gir ikke dette oss et bilde av en gud som bare vil ha slaver? Hva med hans kjærlighet som strekker seg mot oss med ønske om felleskap og enhet med oss? Lytt igjen til Jesus: «Min mat er å gjøre det han vil, han som har sendt meg, og fullføre hans verk» (Joh 4,34). Legg merke til at det ikke dreier seg om «heltids tjeneste», «overtidsarbeid», «plikt», «ansvar» eller «skjebne», men «mat»: det som gir kroppen nye krefter, styrke og liv! Dessuten: et godt måltid blir det når det deles med en venn – derfor handler mat om felleskapets glede. Og ettersom Jesu ånd, som vi også kaller Den hellige ånd, bor i oss, kan vi, som salmisten sier, «tjene Herren med glede» (Sal 100,2).

Takk Jesus, for dette fantastiske privilegium!

Alec Goldberg

Frihet i tjenesten

Nylig sa noen til meg at hvis du ikke vet hva du vil gjøre videre i livet, så skal du prøve å finne et sted å tjene. Vi har alltid et kall til å tjene Gud, å «arbeide på vår frelse med respekt og ærefrykt», og å elske vår neste. Og selvsagt velsignes vi rikelig av ham som kalte oss til sin gjerning.

Jeg kom til Israel for nesten to år siden for å arbeide som voluntør på Caspari Center. Sommeren før hadde jeg vært sju uker på Caspari, så jeg var ganske klar over at oppgavene neppe ville bli verken glamorøse eller særlig betydningsfulle. De daglige oppgavene vekslet mellom kontorarbeid, vedlikehold av nettsiden vår, budsjettarbeid, rengjøring og henting av post. Men mer enn en gang hendte det at både vestlige kristne og lokale troende kunne ta meg i handa, se meg inn i øynene og si: «Takk for din tjeneste, takk for at du gir av din tid til denne oppgaven». Jeg brukte å mumle noe svakt og usammenhengende og så prøvde jeg å komme meg unna så raskt som mulig. Jo da, jeg hadde gitt atten måneder til Caspari. Og ja, jeg hadde forlatt familie, hjemland og vante omgivelser. Men jeg innså egentlig ikke at min frivillige innsats var en tjeneste. Derfor spurte jeg meg selv hvorfor det var slik – og jeg oppdaget at min oppfatning av ordet «tjeneste» bygget på et verdslig perspektiv, og ikke på Guds.

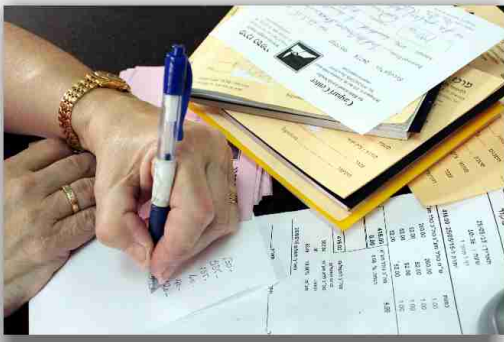
Når jeg tenkte på «tjeneste», innebar det offer, plikt – og til og med en smak av noe uvillig. Men det var jo ren glede å komme på arbeid på Caspari hver morgen! Vi begynte hver morgen med å lese fra Bibelen og oppmuntre hverandre i bønn, og så satte vi i gang med å arbeide. Som frivillig medarbeider var det min oppgave å holde senteret i gang, og det var givende og tilfredsstillende å se frukten av det arbeidet. Derfor var min tid på Caspari preget av liv og glede, heller enn av min forutintatte oppfatning av kallet. Min oppfatning av tjenesten begynte å endre seg.

Ved å arbeide på Caspari hadde Herren kalt meg til å komme til en tjeneste i Israel. I stedet for å forholde meg til Gud som hans «slave» i denne tjenesten, begynte jeg å finne frihet i å gå inn i hans kall til meg. Jeg har kjent gleden ved å bo i hans land, vokse i kjærlighet til hans folk og gleden over å se hans planer om å føre det jødiske folk hjem. Jeg har vært så heldig å være i et gudfryktig og oppmuntrende miljø der jeg selv fikk lære mer av modne troende. Jeg fikk mulighet og rom til å tilegne meg en dypere forståelse av Skriften.

Når Gud kaller oss til å arbeide for sin sak, virker det ikke som en plikt eller et ork. Det føles riktig. Gud «bruker» oss ikke på den måten som mennesker «bruker» hverandre. Når vi er hans tjenere, da er vi virkelig fri (1 Pet 2,16). Det er en sann glede å være i tjenesten Gud har kalt meg til. Siden jeg vet at han kan og vil bruke meg til sin ære – og det har ingenting med meg å gjøre – vet jeg at jeg kan hvile i trygghet om at han vil velsigne meg i tjenesten og vende «trelldom» til sann frihet i ham.

Hannah Gyde

Hender som tjener

-Dagligliv gjennom kameranlinsen

De daglige gjøremål gjøres av aktive hender. Mesteparten av arbeidet vårt skjer "bak scenen", men arbeidshender er lette å fange gjennom kameranlinsen siden de er overalt. Disse trofaste hendene vasker gulvene, serverer mat til styremedlemmer, holder orden på bøkene, tørker støv av dem og kategoriserer dem, forbereder oversettelsesutstyr i forkant av seminarer for våre arabisk-, engelsk- og russisktalende deltakere, setter ut stoler for Open Lecture-tilhørere, betaler gass, elektrisitet, leie, vann, skatt og andre regninger, og henter post til kontoret vårt her i Jerusalem.

Og det er mye mer som skjer enn det et kamera kan fange, slik som dataekspertene våre som fikser ødelagte kabler, tar backup, redder forsvunne filer eller installerer ny programvare etter at alle har gått for dagen. Aktivitetene fortsetter, og alle hendene trengs hver dag.

Men den viktigste aktiviteten for hender i tjeneste er bønn: hender som bærer fram våre behov for Herren. Og disse gode hender trenger ikke være her i Israel - de kan være i aksjon hvor som helst. Uten bønn, vil selv den mest vanntette plan mislykkes før den har blitt satt ut i live. Hvor mye usynlig åndelig arbeid foregår uten at noen ser det? Bønn og økonomisk støtte er levende byggesteiner i tjenesten som ikke bringer noen ære til hendene som utfører dem. Det er et verdifullt, men skjult arbeide, den tjenesten som hender utfører, de som tjener uten en gang å bli våte eller skitne. Og selv om våre henders arbeid noen ganger mislykkes, er alt likevel i Guds hender. For en velsignelse å ha våre hender i Hans!

Heidi Tohmola

media review

Caspari Center utgir en ukentlig oppsummering av artikler skrevet i den israelske pressen som omtaler messianiske jøder, jødisk-kristne relasjoner, misjonsarbeid og kristne i Israel. For å motta "Media Review" gratis (på engelsk) send e-post til subscriptions@caspari.com eller register deg på vår nettside: <http://caspari.com/new/index.php?/Resources/media-review.html>

Fra nyhetsoversikten

Magazine HaBanka'ut HaPratit 13. april 2015

Landsbyen El Pueblo de los Israelitas, nær utløpet av Urubamba-elven fra Andes i det sørøstre Peru, er hjemstedet til en gruppe innfødte peruanere som ser på seg selv som "åndelige videreførere av Israels folk". De holder sabbaten, spiser ikke svinekjøtt, og drar på pilegrimsferd til templet sitt tre ganger om året. Da de fikk høre at den som skriver dette og gruppen hans var fra Israel, ble vi rettet på av de innfødte, som sa: "Dere er ikke fra Israel, dere er fra Palestina. Guds nærvær forlot Israel på grunn av dets synder, og han har nå slått seg ned ved Urubamba-elven".

Guds vidunderlige plan

Har du noen gang vært redd for at du har tatt et feil valg i livet?

Jeg var vettskremt ved tanken på at jeg kunne ta feil beslutninger i livet da jeg var i slutten av ten-årene og begynnelsen av tjue-årene. I likhet med mange unge voksne var jeg overveldet ved tanken på at mine valg kunne få følger som kunne bli

bestemmende for resten av mitt liv. Jeg følte også et åndelig press om å ta de rette valg. Etter at jeg som tenåring kom til tro på Jesus, hørte jeg stadig at Gud elsket meg og hadde en fin plan for livet mitt.

Selv om jeg forsto med hodet at Guds fine plan for mitt liv selvsagt var å fortelle om min Messias, kunne jeg ikke la være å undres på om det å tjene Gud betydde at jeg måtte finne ut nøyaktig hva det var han hadde tenkt ut for meg. Ellers....

Jeg kom meg aldri forbi dette «ellers». Jeg blandet min egen skjulte perfeksjonistiske frykt for å oppfatte «det» feil (hva nå dette mystiske «det» enn var) med tanken om at det fantes en eneste og helt spesiell plan som bare jeg kunne sette ut i livet til Guds ære. Det var *Mission impossible*, ettersom jeg ikke ante hvor disse planene kunne være gjemt blant alle spørsmål om hva det var meningen jeg skulle gjøre med livet mitt.

Noen ganger bruker vi i kirken et språk som heller forvirrer enn klargjør når det gjelder tema som relasjoner og yrkesvalg for unge på vei inn i voksenlivet. «Du er tenkt til noe stort!» proklamerer talere over sultne unge forsamlinger. «Gud har kalt DEG til å forandre verden!» utbryter velmenende ungdomsledere til tenåringer de har ansvar for. Den slags snakk ser ut til å være en frukt av vestlig dyrking av berømteter: å si til unge mennesker at de kan bli kjendiser for Jesus – heller enn å fortelle dem hva det vi si å følge ham. Jesus sa: «... den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verdig. Den som finner sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det» (Matt 10,38-39).

Å miste sitt liv er det motsatte av en kjendistilværelse. Da Jesus frigjorde en mann som hadde vært så besatt av onde ånder at han måtte holde til ved gravhulene utenfor hjembyen, ville vel mange tenke at det beste for ham ville være å slå følge med Jesus på veien så han kunne fortelle historien sin. Han kunne vært en fin oppvarmer av forsamlingene rundt i Galilea med sitt vitnesbyrd – før Jesus kom med sin undervisning. I stedet sendte Jesus ham hjem. Skriften gjengir ikke engang navnet hans. Guds gode plan for denne mannen var at han skulle vitne om sin Frelser med å leve et liv som en hel og helbredet mann blant sine egne.

Enten Herren leder oss til å forkynne hans navn i rampelyset eller tjene ham i skyggene, enten han har en spesiell oppgave for oss til å reise verden rundt og forkynne evangeliet eller leve til hans ære i vår egen hjemby – så er hans fine plan for oss ganske enkelt å miste vårt liv for å finne hans.

Michelle Van Loon

Bønne-emner:

Vær med å be for ...

- **Fornyelsen av våre sabbat skole seminarer**
- **Nye samarbeidspartnere for Caspari senteret**
- **Gruppen som arbeider med en ny messiansk liturgi**

Ønsker du mer informasjon om Caspari Center og vårt arbeid ta kontakt: E-post: caspari@caspari.com, nettside: www.caspari.com. Du kan støtte vårt arbeid gjennom forbønn, volontørtjeneste og gaver. Send din gave til Den Norske Israelsmisjon, kontonr.: 3000.15.24425 (merk "Gave - Caspari")